
Başlangıç Noktası

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Değerli kardeşler,

Ölüp kurtulsak ne kadar iyi olurdu. Ölüm bitiş olsa bizim için ne iyiydi. Hâlbuki ölüm başlangıcın adı.

Şu dünya hayatımız sonlu bir hayat. Kaç yıl olursa olsun sonu var. Ahiret sonsuz bir hayat; 1000 değil, 10.000 değil, 25 bin değil, milyon değil, iki yüz milyon değil. Sonsuzluğun adı. Ne kadar çok olursa olsun 3-5 diye sayılan bir şeyden, sayılmayana geçiş başlangıçtır.

Ölerek başlıyoruz. Ölmeden hazırlık sürecindeyiz. Bunun için ölüme bakışımızı, ölümden sonrasını düşünüşümüzü bu cümle ile zihnimize yerleştirmek istiyorum. Öldü bitti değil, öldü başladı. Ne başladı; her şey başladı. Şu fani âlemde hem mutlulukların hem sıkıntıların ölümle biteceğini herkes bilir. Şu fani âlem en ağır sıkıntılarını bir insana yüklemiş olsa ölünce o sıkıntılar bitiyor. En güzel, en huzurlu, en mutlu anlarını bir insan nasıl mutsuzluğa çevirebilir; onun ölümle biteceğini düşünür düşünmez mutluluklarda lezzet biter; ölmeden ürktüen bir şey ölüm.

Ama ahiret hayatı ölümle başlıyor, kim ölürse onun kıyameti kopmuş oluyor. Berzah âleminde ne kadar beklerse beklesin o da zaten ahiret gibi bir hayat. Bunun için kardeşler, mezarlıkları insanların çürüyüp gittiği, toprağın altına atılınca unutulduğu yerler olarak görmekten vazgeçelim; mezarlıklar doğumhanelerimiz bizim, orda doğuyoruz. Nereye doğru; cennete veya cehenneme doğru. Ölüp unutulmuyoruz, ölünce unutulmayacağımız diyara doğru gidiyoruz. Artık ölümü bu gözle, bu kulakla, bu düşünceyle, bu idrakle düşünmeye mecburuz.

Her şeyden önce şunu bilmeliyiz ki ölüm Allah Teâlâ'nın kudretini gösteren en büyük işaretlerinden biridir. Zira hiçbir canlı ölümsüzlük iddiasında bulunamaz. Ölümü ve hayatı Allah azze ve celle yaratmıştır. Allah'ın yarattığı ölüm ne ertelenebilir ne de kaldırılabilir bir gerçektir. Ölüm bize Allah'ın azametini, dilediğini yapmadaki kudretini hatırlatıyor ve aynı şekilde hayat kadar, yaşamak kadar büyük bir mucizeyi de bize gösteriyor. Biz mesela bir bebeğin doğup büyümesini, bir sene sonra yürümeye başlamasını Allah'ın bir kudreti olarak gördüğümüz gibi ölümü de Allah'ın bir kudreti olarak görmeye mecburuz. Aksi takdirde başını kabullendiğimiz bir şeyin, sonunu kabullenmemiş oluruz. Kendimizi nakzederiz, kendimize ters düşeriz.

Biliriz ki Allah hayatı da yarattı, ölümü de yarattı. Bir bebeğin bir adamla meniden yaratılıp hayata gelmesi ne kadar büyük bir mucize ise bir insanın da yürürken, uyurken, yerken, içerken, gülerken, ağlarken, hastayken, sağlamken birden bire ölüvermesi Allah'ın kudretini gösteriyor.

Kudreti gereği Allah ölümü bize ansızın gelen bir tuzak olarak yaratmamıştır. Aslını incelediğimizde ölüm, içimizde gizlidir. Neden? Çünkü bizim şu yaşadığımız hayatımız, ölümlülük taşımaktadır. Hiçbir insan ebediyet genleri taşıyor, ebedilik insana uygun değil. Biraz ince düşünecek olsak ölümün de bir nimet olduğunu kendimiz kabul ederiz. Düşünebiliyor musunuz; ben evimde 6700 yaşında bir dedemle yaşıyorum, 6650 yaşında nenem de var, 4800 yaşında halamla yaşıyorum. Bizim sülale bir buçuk milyon kişi. Amcamların sülalesi dört milyon kişi. Ölümün olmadığı bir dünyayı düşünebiliyor musunuz?

2000 yaşında oğlum var, 4500 yaşında gelinlerim var. Yüz yaşına gelmiş insan evde sorun oluyor. 5000 yaşında dedeyi ne yapacaktın?

5000 sene yaşatsaydı Allah, 5000 senelik ambar verecekti. 5000 sene yaşamış bir insan, 5000 senelik birikim ve deneyimiyle torunu-çocuğu olduğu zaman ne yapardı acaba? Bir insan 100 yaşına gelince kasları gevşiyor, ciğerleri arızalanıyor, damarları tıkanıyor; 5000 sene yaşayabilmesi için insanın 100'lük pimaşlar gibi damarları olması lazımdı ya da araba gibi her 200 senede bir götürülüp annesinin karnına yeniden konup yeniden rektefe edilip geri getirilmesi lazımdı. Olmaz hayat 5000 sene, gerçi insanın 5 milyon senelik hırsı var emeli var.

Ama Allah ölümü bir nimet olarak yaratmış. 100, bilemedin 200, hadi Nuh aleyhisselam kadar olsun 1000 sene yaşa, daha fazlası yaşayan içinde dert zaten. Ev olsun dükkân olsun iş olsun çocuk olsun vesaire hep istedin. Bu isteği kaldırırsan insanlığın bitiyor. Kaldırmasan kaç milyonuncu çocukta stop edeceksin sen, bitmiyor ki insanın hırsı. Artık insanoğlu 5000 sene yaşasa herhâlde okyanusu versen havuz olarak yetmeyecek ona. Kıtaları ev olarak görmeye başlayacak. Ne kadar güzel, ne kadar dengeli, ne ahenkli yaratmış Allah Teâlâ. Ne bize 5000 senelik ömür vermiş ne de üzerinde yaşadığımız dünyayı bu kadar uzun kullanılabilir yaratmış. Dünya da dökülüp gidiyor, belki insandan önce dökülüp gidecek, insan da zaten dökülüp gitmek için yaratılmış.

Şu kadar ki ölüm, mümin için cennetin vesilesi olduğundan dolayı büyük bir nimettir. Ölüm müminin rahatlığıdır. Bütün sıkıntılardan, dertlerden, kederlerden, gamdan, kasvetten, hepsinden kurtulur, Rabbine kavuşur mümin. Mümin için nimet, mümin için rahmet. Ölüm temenni etmez mümin, etmemesi gerekiyor. Bir defa daha fazla 'sübhanellehu' demek, bir vakit daha fazla namaz kılmak hatta bir ezan bile dinlemek için bir saat fazla yaşamaya değer bu dünyada. Ama ölür ölmez Rabbine kavuşacağı için de ölüm mümine rahmettir. Başka türlü cennete girmesi, Rabbinin cemalini görmesi mümkün değil. Bunun için de mümin ölüme rahmet olarak bakar. Ama bu rahmet geç gelirse onun için daha iyidir velev hasta olsun velev yatağında kıvranmış olsun. Yatağında kıvranırken de mümin kazandığından, aman bugün iyi olayım, iyi olmayacaksam öleyim diye düşünmez. Düşünmemesi gerekir.

Ölüm öyle bir kanun ki en az yaratılmamız kadar muhteşem. Bunu konuşuyoruz, ancak biz güzel ölmeyi isteriz. Zira kâfirin ölümü onun için azabın başlangıcı, müminin ölümü inşallah kendisi için rahmetin başlangıcı. Dolayısıyla biz müminler olarak, Allah'a ve Peygamber'ine iman edenler olarak, Kur'an'ı kitap görenler ve hayatını Rabbinin rızasına göre ayarlamaya çalışanlar olarak, iyi ölmek zorundayız. Ölümü kendimize güzelleştirmek zorundayız. Madem bu kanundur ki kalmak mümkün değil, madem ki ebedî olmak sadece ahirette mümkündür, madem ki ölmek başlangıçtır, iyi başlamak zorundayız.

Zira bu ölüm kanununun en önemli maddelerinden biri şudur: Yaşadığın gibi ölürsün. Öldüğün gibi dirilirsin. Dirildiğin gibi de Rabbinin huzuruna gidersin. Bugün 'Allahuekber' ile başlayan ezan beni namaza çağırdığında namaz hareketlenmesi oluyorsa bende, Rabbine dön diye talimat geldiğinde ruhumu 'haydi namaza'yla yaşayan bir insanın ruhu olarak Rabbime dönerim. Sonra bu vaziyette Rabbime dönünce "selamunaleyküm tıbtum" diye "hoş geldin" denen cennete girerim, kanun budur. Herkes yaşadığı gibi namaza, oruca, cihada, infaka ilgisi gibi ölür, öldüğü gibi kabrinden dirilir. Kabrinden dirildiği gibi de Rabbinin huzuruna çıkar. Şarapçı şarabıyla, piyangocu piyangosuyla, faizci banka hesaplarıyla Rabbinin huzuruna çıkar. Nasıl tahsilat yapar orda onu bilemem, ama herkes cüzdanıyla gidecek. Banka battı, ben öldüm, devlet el koydu mala... yok öyle. Cüzdanlar Allah'a da gidecek. Orda da görülecek. Müminin infak cüzdanları da gidecek hiç şüphesiz.

O sebeple hedefimiz güzel ölmektir. Eskilerimizin deyişiyle hüsn-ü hatimeyi yakalamamız lazım. Ne demek hüsn-ü hatime; güzel ölüm, güzel ölüm. Ölümün güzeli var mı? E ölüm başlangıç olunca elbette var. Güçlü bir açılış yapan bir şirketle, borçla harçla açılış yapan bir şirket aynı mı? Bizim açılış törenimiz güçlü olsun, sermayem güçlü olsun. Yatırımım belli olsun, kendi binamda, kirada olmayan bir yerde açılış yapayım şirketime diye düşündüğüm gibi, aynı şekilde ölüm bir başlangıç; hayat başlıyor, sonsuzluk başlıyor, milyon

sene değil, sonsuz kelimesinin karşılığı rakam yok. Hangi rakam sonsuzluğu gösteriyor. Nokta nokta mı koyacaksın, sonuna ne koyarsan koy ama sonsuz bir hayat başlıyor. Kâfir için de başlangıç mümin için de başlangıç. İyi mümin için de başlangıç, sorunlu mümin için de başlangıç. O zaman hedefim benim hüsn-ü hatimedir. İyi bir başlangıç, güzel son demek ama ben onu 'güzel son' değil 'iyi bir başlangıç' olarak algılamak istiyorum.

Çünkü ölüm başlangıçtır, bitiş değildir. Neye başlangıçtır? Mahşere başlangıç, sırata başlangıç, hesaba, mizana başlangıç, cennete, havz-ı kevsere başlangıç, her şeye başlangıç bu. Ölmeden bunlar başlamadığına göre benim iyi bir ölümle ölmem lazım.

Kardeşler, iyi bir ölüm temennisi herhangi bir dua ile veya vasiyetle falan olmuyor. Benim ölümüm çok güzel olsun diye vasiyet ederek filan oluşmuyor. Evvela tevhit. Şirkin bulaşmadığı tevhit, hüsn-ü hatimenin, güzel bir başlangıcın şartıdır. 'Lâilâheillallah Muhammedu'r-Resûlullah' denecek. Amerika da Siyonizm de Allah'tan daha tehlikeli, daha güçlü, daha muktedir olmayacak kafanda. Hem 'lâilâheillallah' hem de Yahudi aşılmaz bir güç dediğin zaman hangi lâilâheillallah diye sorar melekler, tercüme edemezsin bunu. 'Lâilâheillallah Muhammedu'r-Resûlullah' dediği zaman mümin, Allah'tan başka hiçbir gücü kabul etmemiştir. Allah'tan daha büyük, onun kudretinden daha güçlü hiçbir şeyin olmayacağını beyan etmiştir. Bu beyandan sonra korkulacak ölüm bile yoktur. Korkulacak melek bile yoktur, cin yoktur, insan yoktur. Tevhit, hüsn-ü hatimenin şartı yani iyi bir başlangıcın şartı tevhitir dedik. Tevhitten sonra da istikamettir.

Çünkü Allah, "Rabbimiz Allah'tır deyip, istikamette devam edenler"e vaatte bulunmuştur. Turnikenin önünde duruyorsun, bilet de vermişsin, bekleme yerinde bekliyorsun. Otobandasın ama gitmiyorsun. Biraz sonra çekici gelip arıza yapmış araba diye alıp götürecektir seni.

"Rabbimiz Allah'tır diyorlar." Otobanda beklemek yol almak değildir. Arza yaptın diye şeytan alır götürür seni. İstikamet üzere olacaksın. Nedir istikamet? Allah'ın emrettiği her şey, nehyettiği her şey istikamet üzere olmanın işaretleridir. Faiz, senin haram olduğu için rızıkına girmemeli, kumar senin herhangi bir şekilde eline bulaşmamalı, Allah için yapılacak işlerde tembellik senin dosyalarında bulunmamalı; istikamet budur. Namaz ekşiğin olmamalı, Kur'an senin hayat rehberin olmalı, mezarlıkta değil evde okuduğun kitabın hâline gelmeli ki istikamet üzere olasın.

Ve istikamet üzere olduğunun belli olması için riskli zamanlarda da Allah'tan korkuyor olacaksın. Riskli anlarda takvan, Allah korkusu seni bırakıyor da sadece teravih namazı kılıyorken Allah'ı hatırlıyorsan, ramazanda Kadir gecesini diye belli gecelerdeki toplu dualarda Allah'ı hatırlıyorsan ama Kadir gecesini denenen geceden üç gün sonraki bayram gününde mubahtı, haramdı bakmadan yabancı ellerle tokalaşmakta bir beis görmüyorsan takva hayatından uzaksın. Takvadan uzak olduğun her saat bir mikroptur. Hüsn-ü hatimeyi engelleyebilir. Bir kalp krizine neden olabilir. Herhangi bir şekilde işlediğin günaha karşı tövbe kapısını sürekli açık tutman lazım. Çünkü birikmiş günahlar, tövbesi yapılmamış günahlar hüsn-ü hatimeye, iyi bir başlangıca engel olabilir.

Şu fani âlemi iyi bitirmenin, hüsn-ü hatimenin, Allah Teâlâ'nın razı olacağı şekilde son nefesi vermenin en önemli yatırımlarından biri dünya hayatına kilitlenmemektir. Uzun emelli, uzun hayaller peşinde koşan, tul-u emel dediğimiz, seksen yaşına gelmiş, yirmi senedir emekli hâlâ şirket kuracak, hâlâ yazlık alacak, hâlâ hâlâ... Nere gidiyorsun sen? Ahirete hazırlanıyor, yatırımı dünyada yapıyor ama hâlâ zekâtını hesaplamakta sıkıntı çekiyor, hâlâ faizden elini eteğini çekmemiş, torunlarını bile Kur'an'dan uzak yetiştirmiş, hâlâ torunlarının bile 'iyi rızıkları olsun' diye Kur'an'dan uzak bir hayat yaşamalarına göz yumuyor. Uzun emel, uzun projeler iyi bir başlangıca engel.

Çünkü herkes neyin üzerine yatırım yaptıysa o sistemle ölüp gitmesi gerekiyor. Sen ölümle burun buruna geldin (gerçi ölümün otuzu kırkı yok, ama seksenden sonra umut da yok. Doktorlar bile sana ikinci sınıf hasta diye bakıyorlar. Bir defa gelecek ameliyat olup gidecek, bir daha uğramaz buralara diye bakıyorlar, genç hasta ile daha çok uğraşıyorlar.) hâlâ

kendine ve ahirete yönelik hesap yapmıyorsun, başlangıç çok kötü. İyi bir başlangıç değil bu. Allah'ı zikretmek, ölümü hatırlamak, daha çok Allah'tan umut var olacak işler yapmak gerekirken sürekli karartıyorsun, ekranın karartılı görünüyor. Dalgalanıyorsun sen.

Bunun için kardeşler, ölüme hazırlıklı olmak yani iyi bir başlangıç yapmak kuru bir temenni ile değildir. Tevhidi, istikameti, takvayı, tövbeyi ve ahirete yönelik çalışmayı, Allah'ı düşünmeyi, zikrullah ile meşgul olmayı, salih arkadaşlar bulmayı ve şekten şüpheden, bidatten uzak bir hayat yaşamayı kendimize ilke edinmemiz lazım. Sen ahirete doğru bir sürü hızlı adım attığın hâlde, yaşın başın ilerlediği hâlde, hâlâ bidatlerle meşgul oluyorsun. Mesela en azından sakal bırakma ihtiyacı hissedemiyorsun. Bu yaştan sonra evlenecek misin sen? Kızlar mı beğenecek seni? Seksen yaşından sonra tıraş olacak derin de kalmamış, Ege haritasına dönüş yüzün. Bi' buruşuk muruşuk, gene berbere gidiyorsun. Zavallı berberin de başını belaya sokuyorsun. Kesilecek tüyün kalmamış, niye sakal bırakamıyorsun? Meselemiz sakal meselesi değil. Bu hâlâ emeli gösteriyor. Hâlâ akrabaları gelecek, onu güzel görecek. Yahu sen 20 yaşında askerden geldiğin zaman köyün kızları seni beğensin diye tıraş olmuştun hadi diyelim. Hadi o zaman olmuştun. Seksen yaşından sonra seni güzel görseler n'olur, kravatlı olsan n'olur, yularlı olsan n'olur; ne deyişecek? Şimdi bari Rabbine dönsen!

Rabbine dönsen de etrafındakilere de güzel örnek olsan. İşte asıl maksat ne; şeytanın projesi gerçekleşiyor. Yaşadığı gibi ölecek ya. Gençken Rabbine ibadet eden öyle ölüp gidecek. Gençliğinde de yaşlılığında da bidatlerle ve boş dünya emelleriyle uğraşıp giden de öyle ölüp gidecek; çaresi yok. Bunun için erteleme hastalığından kurtulup gerçeği, hakikati, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in nasihatlerini duyan, duyduğu an ona yapışmalıdır. Yarına erteledin mi şeytan onu çok iyi kullanır, şeytan yarını mezardan sonrasına taşıyabilir. Bunun için hepimizin hedefi güzel bir ölümdür.

Güzel bir ölüm temenni ile değildir, ona hazırlanmaktır. Yani güzel bir ölüme hazırlanmak, kefenini hazırlamak, alıp da zezem suyuyla yıkamak falan... böyle bir hazırlığın gerek yok. Bu dünyanın en iyileri, Allah'ın en salih kulları kefensiz gittiler bu dünyadan. Değil kefen, avretlerini örtecek bir şey bulunamadı da ağaç yapraklarıyla cesetleri örtüldü. Musab bin Umeyr'i Allah'a öyle gönderildi. Avretini örtecek, ayaklarını örtecek bir bez parçası da yoktu Musab'ın ama Kur'an, levh-i mahfuzun kitabı olan Kur'an, "Allah'a verdiği sözde duran erkek adam" olarak aldık onu diyor. Erkek adam olarak gittiler Allah'a. Kefeni olsa n'olur battaniyeye gömülse n'olur mumyalansa n'olur. Firavun da mumyalandı, binlerce senedir müzede duruyor. Musab bin Umeyr'in kefensiz gömülmüş cesedi mi değerli firavunun mumyalı cesedi mi. Onun için ölüme hazırlanmak, "filan mezarlığa gömün beni, filan yere götürün"le değil; boş bidatler bunlar. Nere gömülürsen gömül. Müslüman mezarlığı oldu mu yeter; ne çocuklarına eziyet ediyorsun, oraya git buraya götür. Seni mi taşıyacaklar kış günü. Ölür ölmez senin malınla bir ziyafet sürsünler; ne meşgul ediyorsun çocukları. Ölüme hazırlanmak, kefeni hazırlamak değildir; yüreği hazırlamaktır. Yüreğin pıt pıt atmalı, heyecanlanmalısın, kavuşma günü geldi diye heyecanlanmalısın.

Ebu Hureyre radiyallahuanh vefat edeceği zaman, o Peygamber hoparlörü gibi sahabi vefat edeceğini anlayınca mübarek gözlerinden yaşlar dökülmüş. Çocukları da "ne yapıyorsun, sen de ölümden korkarsan biz ne yapacağız" demişler. "Dostlarla buluşmanın heyecanı çökertti beni" demiş. Ölüme bakış tarzı bu. Dostlarla buluşuyor, yıllardır ayrı. 50 yıl olmuş Peygamber'i vefat edeli. Bilal vefat edeli çok olmuş. Ebu Bekir'i özlemiş, Ömer'i özlemiş. Dostlarla buluşuyor. İstasyondaki kavuşmayı hesaplıyor.

Herkes yaşadığı gibi ölecek, öldüğü gibi dirilecek, dirildiğin gibi Rabbinin huzuruna gideceksin. Hiçbir çaremiz yok, hüsn-ü hatime, iyi bir başlangıç yapmak zorundayız. Zira bu başlangıç yıllarca sürmeyecek, asırlarca sürmeyecek, binlerce sene sürmeyecek, yok senesi yok asrı, yok. Güneş mi var ki kıyamet günü de Güneş'in bir dönüşüne 24 saat diyeceksin veya yıl diyeceksin. Astronomi mi var coğrafya mı var.

Bunun için iyi bir başlangıç stratejimiz olması lazım. Evlerimize aldığımız mobilyalarımız, bu iyi başlangıca yarar mı yaramaz mı; onu da hesap edelim. Hani bu köşeye sığar mı sığmaz mı diye hesap ediyoruz ya. Bu renk duvara uyuyor mu uymuyor mu; bu sünnete uyuyor mu iyi bir başlangıca yarıyor mu onu da hesap edelim. Çocuklarımıza verdiğimiz eğitim, aynı zamanda iyi bir başlangıç yaptırıcı eğitimi. Hüsn-ü hatimeye götürüyor mu onu hesap etmemiz lazım. Hayat tarzımız, tatilimiz, eğlencemiz, yememiz, evliliğimiz hatta cenaze törenlerimiz, bizden öncekileri gönderme törenimiz, cenazeye yaptığımız yatırımlar, bizim iyi yatırımımıza ve onun iyi bir başlangıç yapmasına sebep mi; bunu düşünmemiz lazım.

Bir Müslüman'ın -iyi veya kötü bir Müslüman- cenazesi kılınıyor. Ölmüş, kefenlenmiş, cenazesi gelmiş, orda Allah'tan başka melekler de dâhil, Allah'tan başka ne olduğunu, onun nereye gittiğini, ne olacağını bilen yok. Konmuş taşın üstüne, insanlar sessiz bekliyorlar. Geliyor birisi, hoca veya bir siyasî veya ordaki meşhur biri; bir dizmeye başlıyor, Allah Allah. Bu ölen Peygamber miydi diye tereddüt edesin geliyor. Bu asırda peygamber olsa... Herhâlde peygamberdi bu övdüğün adam. Bir övüyorlar ki adamı, şöyle güzel ruhunu kabul et ya Rabbi, böyle yap... Madem bu kadar güzel, bırak kabul etmezse etmesin Allah. Nasıl olsa güzel! Utanır insan utanır.

Aişe annemiz radiyallahuunha rivayet ediyor. Bir çocuk Medine'de ölmüştü. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem haber verince Aişe annemiz demiş ki: "Kuşçuk uçtu gitti Allah'a" Kuş çocuk, sabi çocuk Allah'a uçtu gitti. Dönmüş buyurmuş ki Efendimiz aleyhisselam: "Aişe böyle nasıl konuşuyorsunuz siz" demiş, "kimin nereye gittiğini kim bilir?" Şimdi 70 yaşında ne potlar kırdığı, kaç bankada hesabı olduğu belli olmayan adam sırf o köyün çeşmesine yardım etti ya da caminin önüne oturma falan koydu diyelim. Mesela cami yaptırdı, yaptırın; yahu kimin garantisi var bu dünyada. On kişiden başka kimseye Allah bir garanti vermemiş.

Ebubekir radiyallahuunh, cennetle müjdelenmiş. 'İkinin ikincisi' diyor Kur'an-ı Kerim. "Benim şu fani âlemde tek dostum Ebubekir'dir" diyor Resulullah aleyhisselam Efendimiz. Ölürken "ne mutlu sana" diyenlere ne cevap veriyor; "yahu bırakın beni" diyor, "sevap falan istemem, günahsız bir gidebilsem Allah'a" diyor. Şimdi ne olduğu belli olmayan bir adamı cenazenin başında, mezarlıkta bir övüyorlar ki yani onun yerine ben gömülsem diye düşünüyor insan. Yalan yalan hazırlık yapmamanın en önemli işaretlerinden biri bu palavraya, seçim vaadine güveniyorsun sen, yatırım yapıyorsun. Yukardakiler iyi dese ne olur kötü dese ne olur. Nekir-Münker bekliyor orda. Tabii zarf alınacak, kolay değil. Ne bilelim gitti bu adam, Allah kolaylık versin desen adam sana zarf vermez. Mecbur "pak latif ruhuna hediye ettik" diyorsun, ne biliyorsun "pak latif ruhu", ne biliyorsun?

Bunun ruhu nerde? Belki semaya çıkmadan zindanda tutuluyor. Her şey Allah'a yükseliyor mu? Allah'a sadece salih ameller, onun için yapılmış ameller yükseliyor. Onun ruhunun nerde olduğunu sen biliyor musun? Palavra, Allah'tan utanmak lazım. Bu tip işi yaparken kendimizi sahtekâr yerine düşürüyoruz. O alttaki tabutun içinde bekleyen zavallıyı da zor durumda düşürüyoruz. Bunun için biz mezarlıklarda cenazelerin başında sadece boynu bükük beklemek zorundayız. Rabbim buna da rahmet et, biz de bu hâle gelince bize de rahmet et, demek zorundayız. Bilmediğin bir şeyde ne vaatlerde bulunuyorsun. Çok iyiydi; bunu bilemezsiniz siz. Amelleri sana mı sunuluyor da bunun çok iyi olduğunu anladın. Birbirimize yağ yakacağız, zengin adamın çocuğuna yağ yakacağız diye Allah Teâlâ'nın önünde mahcup olacağımız sözler söylemememiz gerekir. Bu yanlış. Zaten tabii bunlar hep zenginlerin cenazelerinde konuşulan şeyler. Garibin cenazesinde herkesin işi olur, yetişemezler cenazeye, trafik tıkalı olur onun cenaze günü. Ondaki sonra birde bakıyorsun, çok enteresan, zengin cenazesi oldu mu konuşan konuşana. Orda miting yerine dönüyor. Gariban cenazesi oldu mu çıkıyor 'kıldırıcı görevli', zaten mekruhtur cenazeyi bekletmek, hemen hemen, o zaman mekruh oluyor. Zengin cenazesinde bekletmek sünnet mübarek. Garibin cenazesi oldu mu mekruh, bekletmeyin.

Bu sebeple kardeşler, mesela kelime-i tevhit okutturuluyor cenazeden sonra. Adamı koyuyorlar mezara. Beş on kişi akşam kelime-i tevhit okumak için toplanıyorlar. Ne yapacaksınız bu kelime-i tevhitleri, adama gönderecekler. Yok böyle bir şey. Kelime-i tevhidi söyle git, sen onu söyledikten sonra kimse sana okumasa bile seni Allah karşıladı demektir. Onun ehli değilsen trilyon kelime-i tevhidin sana ne faydası var. Yazık, adamlar yorulup duracaklar. Bu sebeple, evet, ölülerimizin arkasından, onu da konuşacağız inşallah, ölülerimizin arkasından bu tip hayırlar var ama sünnete uygun olanlar yapılacak. 120.000 sahabiden birinin hiç yapmadığı işin değeri yoktur. Net, bunu söylüyorum: Ashab-ı kiramın yapmadığı bir işin değeri yoktur. Ashab-ı kiram ölen anneleri babaları için hac yaptılar. Sünnettir güzeldir, annen, baban bir arkadaşın, dava arkadaşın için umreye git, hacca git, bu ecir gelir. Kur'an oku, istiğfar et, dua et; bunlar ölüyü bulurlar, ölü'nün peşinden giderler. Ashab-ı kiramın yaptığı iş olsun. Ebu Hanife'nin olur dediği iş olsun. Bizim köyde usul böyle, bir gün köyün de batar, görürsün sizin usul neymiş diye.

Kardeşler, güzel bir ölüm hedefi peşinde koşuyoruz. Zira ölüm başlangıçtır. İyi bir başlangıç yapamadıktan sonra sonu iyi gelmeyebilir. Bu işin devamı iyi olmayabilir diye endişe etmemiz gerekiyor. Kardeşler, mezara konunca insanlar mezarda, kıyamete kadar beklemiyorlar. Mezar bekleme yeri değil, tekrar ediyorum mezarlıklar, gemiyi bekleme limanı değildir. Her mezar ya cennettir ya cehennemdir. Herkesin ölümüyle beraber başlayan, dirilme gününe kadar devam eden bir âlemi var. Bu âlem ya cennet âlemidir ya da cehennemdir. Yani bir insan mahşer yerinde hesap kitap görüldükten sonra nereye gidecekse -cennet veya cehennem- kabri orasıdır. Kabirde aynı işlemi görüyor. Kur'an'la bunu anladık, kabirlerden bilgisi olan Resûlullah aleyhisselam bize böyle öğretti. Bunun için kabir bizim zannettiğimiz gibi ölüleri atıyorsun gidiyorsun, 10 sene sonra o çürüyor, onun üstüne bir kişi daha atıyorsun... evet doğru, bedenler çürüyor. Ama ruhlar için kabir âlemi cennettir veya cehennemdir. Ve kabirde –neuzübillah- azap vardır.

Onlarca sahih hadis-i şerifte Resûlullah aleyhisselam, kabir azabından söz etmektedir. Kabirde Nekir-Münker vardır. Yani kabirde bir insana soru sorulur, o soruya vereceği cevaba göre insan cennetlik veya cehennemlik kişi muamelesi görür. İmanımız böyledir bizim. Bu ümmetin, ehl-i sünnetinin yani Resûlullah aleyhisselam ve ashabının izinden gidenlerinin imanı böyledir. Nedir bu iman? Kabirde cennet nimetleri görmek de var cehennem azabı görmek de var. Buharî ve Müslim başta olmak üzere hemen hemen bütün muhaddislerin rivayet ettiği hadis-i şeriflerde Resûlullah Efendimiz bunu haber vermiştir. Eğer Buharî ve Müslim'i, ümmet-i Muhammed'in Kur'an'dan sonraki en muteber kaynaklarını yok sayacaksa bir sorun yok ortada. Kabirde kalktı azap da kalktı demektir. Ölüm bile kalkabilir o zaman; ona bir itirazım yok. Ama Buharî ve Müslim bizim kaynağımızsa, Resûlullah'ın dili olarak, bilgisi olarak onlara müracaat ediyorsak şimdi Buharî'de ve Müslim'deki hadis-i şerifi beraber dinleyelim, nereye gittiğimizi, başlangıcımızın nasıl olma ihtimali bulunduğunu Efendimiz'den dinleyelim.

Enes ibni Malik radiyallahuanh rivayet ediyor. Resûlullah aleyhisselam Efendimiz buyurdular ki: “İnsan kabrine konulduğu zaman onu kabre koyanlar çekip gitmeye başlayınca, o onların ayak seslerini alttan duyar.” Yani ölüyor adam, yıkanıyor, mezara konuyor, kürekler tabutunu kapatıyor, üstüne taşlarını koyuyorlar ne koyuyorlarsa, hadi eyvallah gidiyorlar. O esnada onların ayak seslerini o alttaki duyar, diyor aleyhisselam Efendimiz. Onun için buyuruyor ki: “Bir hayvan kesip de derisini soyacak kadar orda durun biraz.” Orda durun çünkü üstteki sesler alttakine yardım ediyor, diyor; müminse eğer. Bu esnada gitmeye başlayınca onun sevgili evlatları, sevgili akrabaları, hayranları gitmeye başlayınca, iki melek gelir. Ve onun başında dururlar. Ona derler ki: “Sen şu adı Muhammed olan adam hakkında ne biliyorsun?” O da der ki: Şehadet ederim ki o Allah'ın Resûlü'dür. Ve bunun üzerine melekler derler ki: “Ayak ucuna bak bakalım, ne göreceksin.” Adam ayağının ucuna doğru bakar ve o kişi, o bahsettiğimiz ölü, cehennemi görür. Ve ürker, melekler ona derler ki “korkma, senin bu yaptığın şahitlik” yani Muhammed aleyhisselam Allah'ın Resûlü'dür dedin

ya, “o sayede sen bu ateşten kurtuldun ve sana Allah cennetini müjde etti. Sen kıyamet sabahına kadar bekle.”

Ve çeker giderler melekler. Özellikle aleyhisselam Efendimiz buyuruyor ki: “O melekleri o adam bizzat görüyor orada.” Yani hayalî, bir rüya görür gibi değil. Nekir ve Münker dediğimiz bu melekleri orada görüyor, o ölen şahıs. Sonra aleyhisselam Efendimiz buyuruyor ki: Kâfir ya da münafık, mezara konduğunda aynı soru ona sorulur. O da der ki, bir şey söyleyemeyeceğim, millet söylerdi böyle laflar, ama ben tanımıyorum bu şahsı. Melek ona diyecek ki “bilmez olasın!” Sonra buyuruyor ki Efendimiz aleyhisselam: “Bir çekiçe onun alnının ortasına bir vuruşla vururlar ki, insanlar ve cinler hariç şu kâinatta kim varsa onun bağırışını duyar.” Buharî’de 1338. hadis-i şerif, Müslim’de 2869. hadis-i şerif ve bütün hadis kitaplarında var. Başka bir hadis-i şerifinde buyuruyor ki, o bağırlardan bir tanesini Allah size duyurmuş olsaydı, insanlar duymuş olsalardı bir daha yatağa girmez, ağzınıza bir lokma koymazdınız.

“Ve ölülerinizi mezara götüremez, bir kayadan aşağı atardınız.” Rahmeti gereği Allah bunu bize duyurmuyor. Bu azaptan da hepimizi muhafaza buyursun. Berzah âlemi hakır. İmanımız budur, inkâr edene n’olur; inşallah başına gelmez ama imansız olur, Allah muhafaza buyursun. Çünkü onlarca hadis-i şerif var ve Kur’an-ı Kerim’de buna delalet eden ayetler var.

Mezara girene ne fayda veriyor peki? Mezarda iyi bir başlangıç yapmış olmak için, mezarda bu başlangıcımızı, şirketin kârını nasıl devam ettirebiliriz? Bir defa en büyük kural, mezarda sadece götürdüklerin vardır. Götürdüklerin seninle gelecek; ne götürdün? Namaz, huşu, gözyaşı, zikir, tespih... bunlar seninle orda, senin yanı başında onlar. Hele hele sen Mülk suresi okuyup yatan bir adamdın, yalnız değilsin hiç merak etme. Sen Bakara suresi okumuştun, Âl-i İmran suresi okumuştun, Kehf suresi okumuştun, orda onlar.

Ashab-ı kiramdan birisi mola vermek için hayvanından inmiş, hayvanını bir yere bağlamış. Biraz sonra hayvan hıçkırıp bağırarak kaçmış oradan. Almış bir daha bağlamış; hayvan gene kaçıyor. Allah Allah, başka yere götürüyor hayvan rahat duruyor, oraya o ağacın dibine götürüyor bağıyor hayvan kaçıyor. Nedir bu ne değildir diye Efendimiz aleyhisselama gelmiş, “ya Resûlallah” demiş, “hayvanımı böyle bir yere bağıyorum kaçıyor, öbür tarafa götürüyorum bir şey olmuyor, ne var orada? Neresi orası?” demiş. Efendimiz “şurası” buyurmuş ki, “orda Kehf suresini sağlığında okuyan bir Müslüman’ın mezarı var. Onun okuduğu saatte melekler onu tekrar etmek için şimdi başına geldiler. Hayvan melekleri görünce ürktü, onun için korktu.” Çocukları geldi orda hatim okutturuyorlar değil ama! Sağlığında okurdu, saat dokuz oldu mu cuma sabahı o Kehf suresini okurdu, akşam yatmadan önce dokuzda da muhakkak Mülk suresini okurdu, o öldü gitti, görevli melekler gelip onun âdetini devam ettiriyorlar. Mezarda bu geçerli.

Peki başka? Kargoyla gönderilmiyor mu? Gönderiliyor, mezara gönderilen kargo da var. Kur’an’la sabit. Müminler, bizden önceki filan kullarına rahmet et ya Rabbi, onlara mağfiret et deseler Allah bunu kabul edecek, hatta ve hatta cenaze namazı bile mümin için rahmettir. Cenaze namazı icma ile sabit ki müminin cenazesine rahmettir. Cenazedeki yapılan dualar geçerlidir, tabii o arada cep telefonu ile görüşmüyorsa! Adam hem cep telefonu ile görüşüp hem de âmin diyorsa hocanın o basmakalıp duasına, ona bir şey diyemem. Arkadan salih müminlerin yaptığı dualar, senin namına yaptıkları umreler, haclar, okudukları Kur’an-ı Kerimler, özellikle sana bağışlandığında kesinlikle sana gelir. Mezara gelir, bu kargo çalışır.

Kardeşlerim, öyle haber var. Efendimiz bunu haber vermiş. Kur’an-ı Kerim’de de haber var, o mezardakinin, berzah âleminde bekleyenin çocukları eğer salih kimselerseler, Allah onları hâlâ istikamet üzere devam ettiriyorsa, babalarının ruhuna göndersin veya göndermesin, yaptıkları her şey baba ve annelerine gider, onların dosyasına da yazılır. Ayriyeten sen çocuğunu sabah namazına alıştırırsan, o kırk senedir namaz kılıyorsa sen de kırk senedir mezardaysan her sabah namazında senin haberin olacak bundan. Bir sabah namazı insana ne kadar yarıyorsa sana yarayacak. Keşke bunun tersi olmasaydı ama Kur

'ansız bıraktığın çocuklarının, imansızlığına sebep olduğun çocuklarının yaptıkları keşke gelmiyor olsa. İnşallah gelmiyordur ama sebep sensen, hadis-i şerif sabit; ne buyuruyor aleyhisselam Efendimiz: Bir kötülüğe sebep olan, çocuğunu fuhşa alıştıran, eve soktuğu interneti televizyonu bilmem nesi sayesinde, gezdiği ticaret merkezleri yüzünden çocuk fuhşa alıştıysa temelinde sen varsın, götürdüğün ticaret merkezlerinde, eğlence merkezlerinde bu çocuk bu fuhşa alışmış.

Girdiği zinanın temelinde senin kolundan tutup gezdirdiğin seyahat noktaları var. Orda bu eğitimi görmüş. Bu sebeple çocuklarımız, bizim kaynağımızdır. Sevap kaynağımız, azap kaynağımız. Ama anne ve baba veya onların makamında olan dede eğer üzerlerine düşeni yaptılarsa hiç kimse çocuğunun yüzde yüz iyi insan olmasını garanti edemez, böyle bir garanti yok, böyle bir şey istemiyor Allah Teâlâ. Zaten çalışıp çalışmadığımıza bakıyor, uykusuz kalıp kalmadığımıza bakıyor, gözyaşı döküp dökmediğimize bakıyor, bu iş için yirmi sene otuz sene elli sene sabredip etmediğimize bakıyor. Nuh aleyhisselamın dokuz yüz elli sene sabrettiği hâlde çocuğu için ağlamasına karşı Allah Teâlâ'nın ona söylediklerini ve sonundaki olup bitenleri düşünüp düşünmediğine bakıyor.

Nuh aleyhisselamı bir masal gibi mi dinliyor yoksa kendisini örneği olan bir ibret olarak mı? İbrahim aleyhisselamı ibret olarak mı görüyorsun? Yusuf aleyhisselamın Züleyha'yla olan alakasını ibret mi görüyorsun kendine yoksa hikâyeye olarak mı dinliyorsun; buna bakar Allah Teâlâ. Eğer Yusuf gibi dokuz yaşında iken peygamber olacağı kendisine müjde edilmiş bir insan, bir kraliçe ile baş başa, 'förs leydi' bir kadınla baş başa kaldığında adım kala kayıyordu cehenneme şeklinde bir tehlike yaşıyorsa, sen bunu bildiğin hâlde kendin çocuklarının, amcasının kızlarıyla amcasının oğlanlarıyla veya filan alışveriş merkezindeki fuhuş ortamında olduklarını bilip buna rağmen çocuklarını Yusuf aleyhisselamdan ibret almayıp böyle bir ortamda saatlerce rahat bırakabiliyorsan, ondan sonra da "bu zaman çok kötü, yetişmiyor çocuklar" diye mazeretini niye dinlesin melekler senin!

Niye kansınlar böyle bir cümleye? Ama sen her türlü tedbirini aldın, nerdeyse erkek güvercinle dişi güvercini bile bir araya getirmeyecek kadar hassas ölçülerle yaşadın, Allah Teâlâ murat etmedi, berbat bir duruma düştü; hiç merak etme sen. Yine evlat yetiştirmiş gibi, salih bir çocuk yetiştirmiş gibi karşılığını Allah'tan alırsın ve bu karşılık da niyetinden olur çocuğundan olmasa bile.

Kardeşler, berzah âleminde sora yani bizim kabir âleminde sora mahşer yerimiz var. Allah Teâlâ'nın murat ettiği kararını verdiği gün bu kâinat yerle bir olur. İnsanlar mezarlarından çıkarlar, çırilçıplak vaziyette, baş açık, herkes anadan doğma hâliyle. Yani dünyada sonradan yaptırdığın ameliyatlar, değişiklikler, trafikler kazasında kolun kopmuş filan; bunların hepsi gitmiş. Anneden doğduğun hâlinle ama tip otuz yaşlarında. Otuz yaş ama orijinal, anadan doğma hâliyle herkes mezarından kalkar. Mahşer yeri diye bir alanda Allah bütün kullarını bekletir; on sene yüz sene değil, Allah biliyor ne kadar beklenecek orada. Sadece yedi kişiye özel, vip muamelesi yapılacak. Yedi kişi. Bunlar peygamberler filan değil. Yedi grup insan. Belki bunlar bin kişi iki bin kişidirler, yüz bin kişidirler ama yedi işi becermiş insan toplanacak. Onun dışında mahşer yerinde binlerce sene beklenecek.

Sonra Allah Teâlâ kullarının hesabını kitabını görecek, herkese kitabı gösterilecek, hesabı verilecek ve sırat köprüsünden geçilip cennete gidilecek veya -neuzübillah- cehenneme düşülecek.

Orada dört büyük kural var. Mezardan kalktıktan sonra dört büyük kural. Bu kuralların birincisi yüzde yüz âdil bir ortamda bulunacağız. "Hiç kimseye zerre kadar zulmedilmeyecek." Bir susam tanesinden daha küçük bir şey bile kaybolmayacak orda yani dosyalar kayıp, bulunamıyor, arşiv yandı filan yok. Adalet yüzde yüzdür. Nerden konuşuyoruz; mahşer yerinden konuşuyoruz. İkinci kural; kimse kimsenin yerine ne bir iş yapabilecek ne bir suç yüklenecek, herkes sadece kendisi için ordadır. Ne anan var ne baban, ne peygamberin var ne melek cin var. Sen. Sadece sensin. Adeta mahşer yeri bir kişi için kurulacakmış gibi olacak. Hatta Efendimiz aleyhisselam ne buyuruyor kızlarına ve

hanımlarına; “babamız Muhammed’di diye güvenmeyeziniz o gün, Muhammed’in ailesiyiz diye güvenmeyin” diyor.

Herkes için geçerli bu. Hatta ve hatta peygamberler bile tek başlarına kalacaklar. Allah Teâlâ, dünyada müminlerin kâfirlerden daha zor bir hayat yaşamaları, kâfirlerin dünyada bolca müminlerin de zorca yaşadıklarının karşılığı olarak iyiliklerin on katı ile muamele yapacak ama kötülükleri arttırmayacak, rahmeti gereği. Nasıl olacak bu?

Ne yaptın; bir kere ‘Allahuekber’ mi dedin? On sayacak Allah. Bir kere sövdün, onu bir sayacak ama. Hâlbuki adaletiydi, ben senin ‘Allahuekber’ dediğini onla çarptım bir de sövmüştün onu da on sayarım deseydi. Yanmıştık. Bu da Kur’an’la sabit üçüncü özellik. İyilikleri Allah onla çarpacak. Onun için şimdi bir lira infak eden, bir umre yapan, bir sahife Kur’an okuyan onları öyle bulmayacak; en az onla çarpılmış olarak bulacak. Yüreğindeki heyecana göre yedi yüze kadar yükseltilecek.

Adam bir lira getirip muhacir kardeşine infak ediyor ama Allah görüyor ki bunun trilyonu olsa çuvala koyup getirecek; onu yedi yüz vermiş sayacak Allah. Onun için niceleri koca cami yaptırmış olarak gelecekler, caminin abdestliğini bile bulamayacak belki kıyamet günü. Biri de cami yaptırmak takatinde olmayınca perşembe günleri gitmiş, camiye süpürmüş cuma günü Müslümanlar rahat namaz kılsın diye. O da yedi yüz cami yaptırmış olarak bulacak kendisini kıyamet günü.

Dördüncü özelliği mahşer yerinin: Allah Teâlâ herkesin dosyasını eline verecek. Kimine sağ elinden kimine sol elinden, doğduğu andan son nefesine kadar olan bütün tutanaklar herkese verilecek. Oraya ait bir özellik. Vermese Allah ne diyebilirdik; ama herkes kitabını açacak, -Kur’an ona kitap diyor- “yahu bu hiçbir şey unutmamış, ne biçim, kim yazdı bunu” diyecek. O unutmuş yirmi beş yaşındaki yanlışlarını, otuz yaşındaki hatalarını, söylediği sözleri sinirliyken, gevşekken söylediği her şeyi unutmuş. Kitap her şeyi ortaya koyacak. Kimi mutlu olacak; neler yapmışım elhamdülillah diyecek. Kimi de eyvah, ben neler yapmışım diyecek.

Bu dört kural hepimizin karşısına çıkacak. Adalet, yüzde yüz adalet var. Sadece sen varsın, şeyh efendin kurtaramayacak seni boşuna bekleme. Hoca yok, şeyh yok, peygamber yok. Sen varsın. Şeyhin burda var burda! Sana tembih ettiği şeyleri yapsaydın orda ona ihtiyacın olmaz, olsa da zaten faydası yok. Peki dediler ki Abdulkadir Geylanî açacakmış cübbesini, herkes onun altına girecekmiş? Tabii kendisi kurtulduysa! Abdulkadir Geylanî cennette mi değil mi; görüp geleni merak ediyorum. Ömer bile o garantiyi kendinde göremedi. Burada Abdulkadir olmaya çalış, onun gittiği yoldan git, onu örnek al kendine, tenezzül etmezsin ahirette ona o zaman. Sen de Abdulkadir olarak dirilirsin. O hayal ettiğin Abdulkadir gibi dirilirsin.

Ama burda sen bankaya devam, ondan sonra o cübbesini kaldırsın kıyamet günü... cübbe kimde var da seni cübbesinin altına alacak! Sadece İbrahim aleyhisselamı giydirecek Allah. Abdulkadir Geylanî de çırılçıplak yaratılacak. O zat Abbasîler’in o muhteşem saltanatı yanında (ezhedü’z-zâhidin: zahitlerin en güçlüsü) olarak yaşadı. Örnek alsana onu. Onun şu dünyaya tenezzül etmeyişini örnek alsana. Propagandasını yapacak yerde onun hayatı gibi hayatın olsun. Salih kullara benze, hayalet peşinde koşma.

Allah çok iyi bir başlangıç yapmayı hepimize müyesser kılsın.

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِيْنَ. وَصَلَّى اللّٰهُ وَسَلَّمْ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ اٰلِهِ وَصَحْبِهِ اَجْمَعِيْنَ.

Âlemlerin Rabbi Allah’a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.